

L. J. Smith

Temné vize

ODHALENÍ

Od autorky série
Upíří Deníky

FRAGMENT

Temné vize

ODHALENÍ

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz



Doporučujeme další e-knihy:

Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa

Alice Moon – Krvavá romance – Polibek nesmrtelnosti

Suzanne Collinsová – HUNGER GAMES – Aréna smrti

Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra

L. J. Smith

Temné vize – ODHALENÍ – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Pro Maxe,
který mi přinesl sluneční světlo.*

kapitola 1

Místní čarodějku na večírky nikdo nezve. Ať je sebevíc krásná. To byl ten hlavní problém.

Je mi to fuk, pomyslela si Kaitlyn. Nikoho nepotřebuju.

Seděla na hodině dějepisu a poslouchala, jak Marcy Huangová s Pam Sasseenovou plánují víkendovou party. Nemohla je neslyšet: mírný, omluvný hlas pana Flynnna nebyl žádnou konkurencí jejich vzrušenému šepotu. Kait poslouchala, i když dělala, že jim nevěnuje pozornost, a strašně si přála odsud vypadnout. To ale nemohla, a tak si čmárala na modře linkovanou stránku sešitu na dějepis.

Kait byla plná protichůdných pocitů. Nenáviděla Pam a Marcy a přála si, aby zemřely, nebo aspoň měly nějakou strašlivou nehodu, po které by zůstaly naprosto zničené, bezmocné a nešťastné. Současně ale v nitru duše

po něčem hrozně toužila. Kéž by ji jen vzaly *mezi sebe* – ne, že by vyžadovala, aby byla tou nejoblíbenější, nejobdívovanější dívkou ve škole. Spokojila by se s místem ve skupině, které by bylo jen její. Mohli by si kroutit hlavou a říkat: „Ach, ta Kaitlyn – je divná, ale co bychom si bez ní počali?“ A to by bylo fajn, pokud by mezi ně *patřila*.

To se ale nestane, nikdy. Marcy by nikdy ani nenapadlo, aby pozvala Kaitlyn na svůj večírek, protože by ji nenapadlo udělat něco, co ještě nikdy nikdo neudělal. Nikdy nikdo nepozval čarodějku; nikdo si nemyslel, že by Kaitlyn, ta půvabná, tajuplná dívka se zvláštníma očima, *chtěla* přijít.

A je mi to jedno, řekla si Kaitlyn, když se její úvahy vrátily na začátek. Jsem tu poslední rok. Ještě jedno pololetí. Potom vypadnu ze střední a doufám, že už nikdy nikoho z tohotohle místa neuvidím.

Ale to byl samozřejmě další problém. Na malém městě, jako je Thororoughfare, byla odsouzená vídat se s nimi, a s jejich rodiči, každý den celý příští rok. A v dalším roce, a v dalším...

Nebylo úniku. Kdyby mohla odejít na vysokou, mohlo by to být jiné. Ale zpackala své umělecké stipendium... a stejně, ještě je tu její otec. On ji potřebuje – a nemají peníze. Táta ji potřebuje. Buď zdejší vysoká, nebo nic.

Kaitlyn měla před sebou dlouhé roky, pochmurné jako ohijská zima venku za oknem, plné nekonečných stu-

dených tříd. Nekonečné sezení a poslouchání holek, jak si plánují večírky, na které ji nikdo nepozve. Nekonečné vyloučení. Nekonečná touha a přání, aby *byla* čarodějkou a mohla na ně všechny uvalit tu nejodpornější, nejbolestivější, vysilující kletbu.

Zatímco přemýšlela, stále si kreslila. Nebo spíš její ruka si kreslila – zdálo se, že její mozek to vůbec nevnímá. Teď se podívala dolů a poprvé si všimla, co vytvořila. Pavučinu.

Ale divné bylo to, co bylo pod tou pavučinou, tak blízko, že se jí to skoro dotýkalo. Oči.

Široce otevřené, kulaté oči s hustými řasami. Oči Bambiho. Dětské oči.

Jak na ně Kaitlyn hleděla, najednou se jí zatočila hlava, jako by padala. Jako by se ten obrázek otevíral, aby ji vtáhl. Byl to hrozný pocit – a důvěrně známý. Stalo se to pokaždé, když nakreslila jeden z *těch* obrázků, kvůli nimž ji nazývali čarodějkou.

Jeden z těch, které se pak staly skutečností.

Prudce se odtáhla. Uvnitř pocítila nevolnost a zlou předtuchu.

Ach, *prosím*, ne, prolétlo jí hlavou. Dnes ne – a ne tedy, ne ve škole. Je to jen čmáranice; nic to neznamená.

Prosím, ať je to jen bezmyšlenkovitá kresba.

Ale cítila, jak se jí proti její vůli napíná tělo, chladne jako led, aby se střetlo s tím, co se blíží.

Dítě. Nakreslila dětské oči, takže nějaké dítě je v nebezpečí.

Ale *jaké* dítě? Kait upřeně hleděla na prostor pod očima a ucítila cukání, skoro šhubání v ruce. Prsty jí napovídaly tvary, které tam *musí* přijít. Malý půlkruh, s menšími obloučky na okrajích. Pršáček. Velký vybarvený kruh. Ústa, otevřená ze strachu nebo v překvapení anebo bolesti. Velký oblouk naznačující kulatou bradu.

Řada dlouhých vlnek místo vlasů – a pak to cukání, nutkání, ta *potřeba* v Kaitině ruce odezněla.

Vydechla.

To bylo vše. Dítě na obrázku musí být dívka, se všemi těmi vlasy. Vlnitými vlasy. Krásná holčička s vlnitými vlasy a pavučinou nad svým obličejem.

Něco se stane a bude v tom zapletené dítě a pavouk. Ale kde – a kterému dítěti? A *kdy*?

Dnes? Příští týden? Za rok?

Nestačilo to.

Nikdy to nestačilo. Tohle byla ta nejhorší část Kaitlyni na strašného daru. Její kresby byly vždy přesné – pokaždé se vyplnily. Vždycky nakonec viděla ve skutečném životě to, co předtím nakreslila na papír.

Ale ne včas.

Co by mohla udělat teď hned? Běhat po městě s megafonem a říkat všem dětem, aby si dávaly pozor na pavou-

ky? Jít dolů do základní školy a hledat děvčátka s vlnitými vlasy?

I kdyby se jim to pokusila sdělit, utekla by před ní. Jako by Kaitlyn přivolávala věci, které nakreslila. Jako by *způsobila*, že se stanou, i když je jenom předvídá.

Obrysy kresby se začaly křivit. Kaitlyn zamrkala, aby se narovnaly. Rozhodně nebude brečet – protože Kaitlyn nikdy nebrečí.

Nikdy. Ani jednou od doby, kdy jí v osmi letech zemřela matka. Od té doby se Kait naučila plakat uvnitř.

Vpředu ve třídě byl nějaký rozruch. Hlas pana Flynnna, obvykle tak tichý a příjemný na poslech, že při něm studenti mohli bez potíží usnout, utichl.

Chris Barnable, chlapec, který šestou hodinu pracoval jako studentský pomocník, přinesl růžový lístek. Žádanku.

Kaitlyn sledovala pana Flynnna, jak si ji vzal, přečetl, pak nevzrušeně pohlédl do třídy a nakrčil nos, aby si povysunul brýle výš.

„Kaitlyn, chtějí tě v kanceláři.“

Kaitlyn už se natahovala pro svoje knížky. Vzprámeně a s hlavou vztyčenou prošla uličkou, aby si převzala lístek. Stálo na něm: KAITLYN FAIRCHILD OVÁ DO ŘEDITELNY – IHNED! Když bylo zaškrtnuté políčko „ihned“, celý vzkaz jako by získal nádech naléhavosti a nepřátelství.

„Zase v průšvihu?“ ozval se posměšný hlas v první řadě. Kaitlyn nevěděla, kdo to byl, a neotočila se, aby se na něj podívala. Vyšla s Chrisem ze dveří.

Zase v průšvihu, jak jinak, pomyslela si, když kráčela ze schodů k hlavní kanceláři. Co na ni mají tentokrát? Ty omluvenky z podzimu, „podepsané jejím otcem“?

Kaitlyn ve škole hodně zameškala, protože byla období, kdy ji prostě nemohla vystát. Vždycky, když to začalo být příliš zlé, sešla po Piqua Road k zemědělským usedlostem a kreslila. Tam ji nikdo neotravoval.

„Je mi líto, že máš potíže,“ řekl Chris Barnable, když dorazili ke kanceláři. „Chci říct... Mrzí mě, *pokud* máš potíže.“

Kaitlyn na něj zostra pohlédla. Vypadal jako fajn kluk: lesklé vlasy, hodné oči – něco jako Hello Sailor, kokršpaněl, kterého měla před lety. Přesto se nenechala ani na vteřinu pobláznit.

Kluci – kluci nestojí za nic. Kait přesně věděla, proč se k ní chovají hezky. Po své matce zdědila světlou irskou pleť a rusé vlasy. Zdědila i její pružnou, útlou postavu.

Ale oči byly její vlastní a právě teď je použila bez slitování. Obrátila k Chrisovi chladný pohled a dívala se na něj způsobem, kterého se obvykle pečlivě snažila vyvarovat. Dívala se mu přímo do tváře.

Zblednul.

Tak zpravidla lidé kolem reagovali, když se museli podívat Kaitlyn do očí. Nikdo neměl oči jako Kaitlyn. Byly kouřově modré a kolem každé duhovky, stejně jako uprostřed, měly tmavší kroužky.

Otec jí říkal, že jsou krásné a že jimi Kaitlyn obdarovaly víly. Ale ostatní říkali jiné věci. Co Kaitlyn pamatuje, slychala fámy – že má divné oči, zlé oči. Oči, které vidí něco, co má zůstat utajeno.

Někdy, jako právě teď, je Kaitlyn používala jako zbraň. Zírala na Chrise Barnablea, dokud ten ubohý trouba doopravdy o krok neustoupil. Pak stydlivě sklopila řasy a vešla do kanceláře.

Poskytlo jí to jen chabý, okamžitý pocit vítězství. Vyděsit kokršpaněla byl sotva nějaký úspěch. Ale Kaitlyn sama byla příliš vystrašená a zkroušená, než aby si z toho dělala hlavu. Sekretářka ji posunkem nasměrovala do ředitelny a Kaitlyn posbírala odvahu. Otevřela dveře.

Uvnitř byla ředitelka McCasslanová – ale nebyla sama. Vedle stolu seděla opálená elegantní mladá žena s krátkými blond vlasy.

„Gratuluji,“ řekla blondýnka, zatímco se jediným hbitým, ladným pohybem zvedla ze židle.

Kaitlyn stála bez hnutí, s hlavou vzpřímenou. Nevěděla, co si má myslet. Ale vtom se jí zmocnil pocit předtuchy.

To je ono. To, na co jsi čekala.

Nevěděla, že na něco čeká.

Jistěže věděla. A tohle je ono.

V příštích pár minutách se ti změní život.

„Jsem Joyce,“ představila se světlolasá žena. „Joyce Piperová. Copak si mě nepamatuješ?“

kapitola 2

Žena jí připadala povědomá. Uhlazené světlé vlasy jí přiléhaly k hlavě jako srst mokrého tuleně a její oči byly nezvykle akvamarínově modré. Na sobě měla elegantní růžový kostýmek, ale pohybovala se jako učitelka aerobiku.

Kaitlyn se rozpomněla. „Oční prohlídka!“

Joyce přikývla. „Přesně!“ řekla nadšeně. „Tak, kolik si z toho pamatuješ?“

Kaitlyn zmateně pohlédla na paní McCasslanovou. Ředitelka, drobná, poněkud baculatá a velmi hezká žena, seděla s rukama složenýma na stole. Vypadala klidně, ale v očích měla jiskru.

Dobře, takže nemám průšvih, pomyslela si Kait. Ale co bude *dál*? Nejistě stála uprostřed místnosti.

„Nebud' vylekaná, Kaitlyn,“ uklidňovala ji ředitelka.

Mávla drobnou rukou, na které měla několik prstenů.
„Posaď se.“

Kait si sedla.

„Já nekoušu,“ dodala Joyce a také se posadila, i když po celou dobu nespouštěla své akvamarínové oči z Kaitiny tváře. „Takže, co si pamatuješ?“

„Bylo to jen vyšetření, takové jako u optika,“ řekla pomalu Kaitlyn. „Myslela jsem, že je to nějaký nový program.“

Každý přicházel do Ohia s novými programy. Ohio bylo tak charakteristické pro celý národ, že jeho obyvatelé byli dokonalí pokusní králíci.

Joyce se trochu usmála. „*Byl* to nový program. Ale vlastně jsme nezkoumali zrak. Pamatuješ si tu zkoušku, kdy jsi měla zapisovat písmena, která vidíš?“

„No, – ano.“ Nebylo snadné si vzpomenout, protože všechno, co se událo během testování, bylo zamlžené. Bylo to minulý podzim, začátkem října, napadlo Kait. Joyce přišla do čítárny a mluvila ke třídě. To si vybavovala dostatečně jasně – Kait si pamatovala, jak je požádala o spolupráci. Pak je Joyce provedla nějakými „relaxačními cviky“ – po kterých se Kaitlyn tak uvolnila, že všechno další si vybavovala jen mlhavě.

„Dala jste každému tužku a kus papíru,“ pokračovala váhavě směrem k Joyce. „A pak jste na obrazovku promítala písmena. A ta písmena byla stále menší

a menší. Stěží jsem dokázala psát,“ dodala. „Byla jsem *unavená*.“

„Jen slabounká hypnóza, abych překonala vaše zábrany,“ řekla Joyce a naklonila se dopředu. „Co ještě?“

„Pořád jsem psala písmena.“

„Ano, to jsi psala,“ přisvědčila Joyce. Po opálené tváři jí přelétl slabý úsměv. „To jsi skutečně psala.“

Po chvíli se Kaitlyn zeptala: „Takže mám dobrý zrak?“

„To nevím.“ Joyce se napřímila, stále s úsměvem na tváři. „Chceš vědět, jak ta zkouška skutečně fungovala, Kaitlyn? Promítali jsme ta písmena menší a menší – dokud tam vůbec žádná nebyla.“

„Nebyla?“

„Ne v posledních dvaceti snímcích. Byly tam jen tečky, naprosto bez tvaru. Mohla bys mít oči jako ostříž, a přesto bys je nerozluštila.“

Kaitlyn jako by po zádech přeběhl studený prst. „Viděla jsem písmena,“ trvala na svém.

„Já vím, že ano. Ale ne očima.“

V místnosti se rozhostilo naprosté ticho.

Kaitlyn divoce bušilo srdce.

„Měli jsme někoho ve vedlejší místnosti,“ vysvětlovala Joyce. „Doktoranda s velmi dobrým soustředěním a to *on* se díval na snímky s písmeny. Proto jsi viděla písmena, Kait. Viděla jsi jeho očima. Čekala jsi, že na snímku

uvidíš písmena, proto tvoje mysl byla otevřená – a vnímala jsi to, co viděl on.“

Kaitlyn chabě namítla: „Takhle to nefunguje.“ Ach, *prosím*, Bože... to poslední, co potřebovala, byla další síla, další prokletí.

„Ale ano; je to to samé,“ řekla Joyce. „Říká se tomu dálkové nazírání. Vnímání události mimo rozsah běžných smyslů. Tvoje kresby jsou dálkovým nazíráním událostí – někdy takových, které se ještě nestaly.“

„Co vy víte o mých kresbách?“ Kait rozrušeně vyskočila ze židle. To není fér: tahle *cizí žena* si sem přijde a hraje si s ní, zkouší ji, balamutí – a teď mluví o jejích tajných kresbách. Jejích velmi soukromých obrázcích, o kterých i lidé ve Thoroughfare mají tu slušnost zmiňovat se pouze nepřímo.

„Řeknu ti, co vím,“ začala Joyce. Její hlas byl tlumený a melodický a celou dobu upřeně hleděla na Kaitlyn těma akvamarínovými očima. „Vím, že jsi poprvé objevila své nadání, když ti bylo devět let. Ztratil se nějaký chlapeček z vašeho sousedství –“

„Danny Lindenmayer,“ dodala honem ředitelka.

„Danny Lindenamyer zmizel,“ pokračovala Joyce, aniž by spustila z Kait oči. „A policie chodila od domu k domu a hledala ho. Ty sis kreslila pastelkami, zatímco mluvili s tvým otcem. Slyšela jsi všechno o hledaném chlapci. A když jsi dokreslila, uviděla jsi obrázek, které-

mu jsi nerozuměla, obrázek se stromy a mostem... a něčím hranatým.“

Kaitlyn přikývla a cítila se nezvykle přemožená. Ta vzpomínka do ní vsákla a vyvolávala v ní závrať. Ten první obrázek, tak zlověstný a divný, a její vlastní strach... *Věděla*, že je to moc špatná věc, co její ruka nakreslila. Ale nevěděla proč.

„A druhý den jsi v televizi uviděla místo, kde našli tělo toho chlapce,“ pokračovala Joyce. „Pod mostem u nějakých stromů... ve velké dřevěné bedně.“

„Něco hranatého,“ řekla Kaitlyn.

„Přesně to odpovídalo obrázku, který jsi nakreslila, i když nebylo možné, abys o tom místě věděla. Ten most byl třicet mil daleko, ve městě, kde jsi nikdy nebyla. Když tvůj otec viděl v televizi zprávy, také poznal tvůj obrázek – a byl nadšený. Začal všem tu kresbu ukazovat a vyprávět tvůj příběh. Ale lidé nereagovali dobře. Už tak si kvůli tvým očím mysleli, že jsi trochu jiná. Ale tohle – tohle bylo hodně zvláštní. Nelíbilo se jim to. A když se to stalo znovu a znovu, když se tvé obrázky stávaly skutečností, začalo jim to nahánět strach.“

„A Kaitlyn začala být trochu problémová,“ poznamenala ředitelka diplomaticky. „Je od přírody vzdorovitá a trochu přecitlivělá – jako hříbě. Ale začala být taky popudlivá a chladná. Sebeobrana.“ Nesouhlasně zamlaskala.